

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Udrag fra Det Sjælelige Gennembrud

Citation: Rode, Helge: "Det sjælelige Gennembrud", i Rode, Helge: *Det sjælelige Gennembrud*, Gyldendal, 1928, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_12-shoot-idm139797392878240/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Det sjælelige Gennembrud

de, Grundtvig elskede det, som en Søn sin Moder, paa en Gang beskyttet og ærbødigt beskyttende.

*Moderemaal er vort Hjertesprog,
kun løs er al fremmed Tale!*

Disse to Linier er mageløse! Jeg kender ikke noget Vers, som paa een Gang er saa imponerende og saa rørende! Det er Kærlighed! Saa udfordrende forkert og dog saa dybt sandt! „Kun løs er al fremmed Tale!“ Grundtvig gaar ikke udenom Fæstningen; men lige paa, og der, hvor Muren er tykkest og Kanonerne tættest.

Der findes vel ikke et Sprog i Verden, der ikke er lige saa fast, som vort. Jeg er snarere bange for, at Dansken har lettere ved at løsne i Vævet og flosse i Kanterne end noget andet Tungemaal. Det italienske Sprog er som Marmor og Roser, det franske som guldindlagt Staal, det tyske er stærkt, som Donnerwetter. Ingen fremmed vil kunne fatte, at en Dansk turde bruge det Udtryk, som faldt Grundtvig saa naturligt i Munden, at han maaske ikke engang tænkte, at her var nogen Slags Vanskelighed. Den suveræne Kærlighed er hævet over Indvendinger. Med et Barns majestætiske Troskyldighed værnede Høvdingen Hjertets Ret.

* *
*

Det danske Sprog er et stille og sagtmodigt Sprog; men det kan rejse sig i Kraft og Værdighed. Det er venligt; men kan bide. Det er prunkløst, men kan klæde sig i Guld og Silke, uden at